

Holland een pijn te meer in haar leven. Toch zweeg zij en klaagde niet. Zij was bang, bang voor de stem van meneer, bang voor de drift van mevrouw. Eéns had zij 't gewaagd te vragen, wanneer mevrouw terug ging. 'O, nog lang niet,' had deze lachend geantwoord. Men had de eenvoudige baboe niet verteld, dat meneer gepensioneerd was en waarschijnlijk nooit meer terug zou gaan.

Baboe's gedachten draaiden altijd weer in haar hoofd rond, net als die gevangen eekhorntjes doen, die in een kooitje om zich heen tollend, altijd door. Batavia, de kinderen, de warong; - Holland, de kou, de eenzaamheid. Soms, bedwelmd door de kracht van haar verlangen, vergat zij haar werk of deed het verkeerd. Dan werd mevrouw driftig en kreeg zij dien dag geen koffie.

Met de kinderen kon Baboe 't nog het beste vinden. Kleine Trees vooral, 't vijfjarig meisje, hing Baboe aan en speelde 't liefst met haar. Maar met September was 't kind naar een fröbelschool gestuurd. Nu was Baboe den ganschen dag alleen.

Na 't ontzettende verlangen, was de kou haar ergste vijand. In haar dunne kleeding (thuis droeg zij altijd sarong en kabaia) stond zij vaak te rillen, zelfs vóór het vuur, en alleen 's avonds, als de kachelwarmte van 't eten koken nog in het keukentje hing, de gaslamp op was gestoken en Baboe zich in een ouden, gestreepten reisdeken had gewikkeld, voelde zij zich eindelijk wat behaaglijker. Dan sliep ze vaak in of zat voor zich uit te staren in halve onbewustheid, zooals Oosterlingen alleen het vermogen, en voelde zich gelukkig.

... Toen zij dien dag naar beneden strompelde, was 't wel bijzonder koud. Op de ruiten van de keuken lagen dik-op de ijsbloemen, fijn-scherp afschilferend toen zij er verwonderd met de nagels even aan krabde. Zóó iets had Baboe nog niet bijgewoond, want de winter had tot nu toe nog geen vrieskou gebracht. Zij blies op 't afgeschilferde plekje en door 't ronde gaatje dat haar warme adem gemaakt had, zag zij naar buiten. Alles lag wit en stijf onbeweeglijk. De boompjes van hun tuin waren als in een siddering verstijfd; de rhododendrumstruiken, bevracht met een dik pak sneeuw, hingen als doode wezens neer. In de helwit besneeuwde paden niets dan eenige krasjes van vogelpooten. Verder was alles als verlaten onder een somber-grijzen hemel. Zij huiverde. Dit was 't einde, dacht zij. Nu zou 't niet lang meer duren, of ook de menschen binnen zouden stijf worden van de kou en langzaam sterven. - Versuft staarde zij om zich heen. Er werd gebeld, maar zij hoorde niet. Toen de melkboer nog eens belde, driftig ditmaal, ging zij eindelijk werktuiglijk, opendoen.

'Kom, allo, Baboe!' riep hij met een ruwe grap, die zij niet verstond.

Zij hielp hem zwijgend, maar zij klappertandde zóó hevig, dat hij 't hoorde.